

Genmåle till Piotr Garbacz recension av *A Grammar of Elfdalian*

Av Yair Sapir

Abstract

In his review of Sapir & Lundgren's (2024) *A Grammar of Elfdalian*, Garbacz provides some relevant suggestions, especially concerning syntax. However, his review contains many obvious faults and misconceptions and logical fallacies, which overshadow the relevant comments. Garbacz questions the study object (Late Classical Elfdalian), the role of the book as a grammar due to the lack of references in most chapters (which is intended to ease readability), the desire of the authors to revitalise an old language (a decision aligned with the speakers' wish to revitalise the "classical" stage of Elfdalian), and the choice of the name Elfdalian (which follows the tradition initiated by Dahl in 2001). These premises should, however, not affect the scientific quality of the book. Rather, the results, based on the premises, should be assessed. Further, Garbacz misses the fact that the book has been peer reviewed. Although sometimes commenting on footnotes, Garbacz abstains from commenting on the two hypotheses presented in the book, regarding the origin of Dalecarlian as well as the linguistic affiliation of Elfdalian. These two hypotheses partially challenge previous research about Elfdalian and Dalecarlian. Hence, a serious review would at least mention those. Finally, I urge those who study Elfdalian and Dalecarlian to cooperate more, or at least see the advantages of studying these research objects from various angles, while showing respect for the native speakers and their linguistic desires.

Keywords: *Elfdalian, grammar, review, response, dialectology, minority languages, Scandinavian languages.*

För det första vill jag tacka Piotr Garbacz för att ha tagit sig mödan att recensera *A Grammar of Elfdalian* (hädanefter 'GoE'), skriven av min kollega Olof Lundgren och av undertecknad. Jag vill även tacka redaktörerna för att de gett mig tillfälle att publicera detta genmåle till Garbacz (2026) recension. I det följande skall jag bemöta ett urval punkter ur recensionen.

Yair Sapir, Fakulteten för lärarutbildningen, Avdelningen för ämneslärarutbildningen, Högskolan Kristianstad. – Faculty of Education, Department of Secondary Teacher Education, Kristianstad University. <https://orcid.org/0000-0002-5517-6287>. yair.sapir@hkr.se

Sapir, Yair, 2026: Genmåle till Piotr Garbacz recension av *A Grammar of Elfdalian*. I: *Svenska landsmål och svenskt folkliv* 2024–25 (147–148), s. 245–253. – Sapir, Yair, 2026: Reply to Piotr Garbacz' review of *A Grammar of Elfdalian*. In: *Swedish Dialects and Folk Traditions* 2024–25 (147–148), pp. 245–253. – DOI: <https://doi.org/10.69824/svlm.147.63555>

Denna artikel publiceras under villkoren i Creative Commons-licensen CC BY 4.0, som tillåter användning, spridning och reproduktion i vilket medium som helst, förutsatt att originalverket är korrekt citerat. – This article is published under the conditions given in the Creative Commons license CC BY 4.0, which allow use, distribution and reproduction in any medium, provided that the original work is cited correctly.

Debattinlägg. Denna artikel har inte genomgått referentgranskning. – Article for debate. This article has not undergone peer review.

© 2026 författaren. – © 2026 the author.

1. Bokens syfte, material, granskning och vetenskapliga bas

Garbacz recension verkar innehålla en rad misstolkningar och logiska felslut när det gäller syftet med GoE (Sapir & Lundgren 2024):

Man kan få intrycket att bokens agenda är att återuppliva en språkform som var arkaisk redan i början av 1900-talet. Det ålderdomliga hos älvdalskan framhävs kraftigt genom att man valt att beskriva just LCE och dessutom ställt upp en hypotes om älvdalskans ursprung som underbygger dess påstådda särart, men som dessvärre saknar belägg. (Garbacz 2026 s. 241.)

Som forskare och författare har vi ingen »agenda », utan explicit formulerade syften, nämligen dels att beskriva den senklassiska älvdalskan (»Late Classical Elfdalian», hädanefter LCE), även i sin moderna, revitaliserade form, dels att stödja den älvdalska språkgemenskapen och dess insatser för att bevara och revitalisera älvdalskan (Sapir & Lundgren 2024: xvii). En viktig målgrupp för boken, egentligen för hela UCL Press serie *Grammars of World & Minority Languages*, utgör de språkgemenskaper som vill återta sina arvspråk. Detta framgår även på baksidan av GoE:s pärm: »The grammar has multiple target groups: people in Övdal who wish to revitalise or reclaim their language in a more original form than the one it was transferred into through language decline and Swedish influence since the beginning of the twentieth century [...]». Vidare anges övriga inlärare, undervisare samt språkvetare som ytterligare målgrupper.

Initiativet till att bevara, standardisera och revitalisera en äldre form av älvdalska tar avstamp inte i våra (alltså författarnas) egna önskemål, utan snarare i en lokal älvdalsk gräsrotsrörelse, Ulum Dalska, föreningen för älvdalskans bevarande, som grundades 1984. Denna rörelse omfattar även älvdalingen Bengt Åkerbergs viktiga insatser att genom kurser, översättningsgrupper, läromedel, böcker och stöd till utgivningen av andras böcker revitalisera LCE. Dessa insatser förstärktes ytterligare när samarbete mellan Ulum Dalska, den akademiska världen och Älvdalens kommun inleddes 2004, genom grundandet av Råddjärum, älvdalska språkrådet 2004, med framtagningen av en älvdalsk standardortografi året efter, genom en första konferens om älvdalska 2004 och en universitetskurs i klassisk älvdalska 2005 (se även Nyström & Sapir 2015, Sapir 2017). I Åkerberg & Nyström (2012 s. 23 f.) beskrivs arbetet kring älvdalskans revitalisering med Ulum Dalskas styrelse enligt följande: »det var aldrig någon tvekan om vilken älvdalska som skulle studeras» och »[m]ottot för arbetet med grammatiken blev *Regelbunden älvdalska*». Termen *regelbunden älvdalska* kommenterar vi författare i GoE och återger den dessutom med vår egen, mer vetenskapliga term, »Late Classical Elfdalian» (se även Sapir 2017, Sapir & Lundgren 2024: xviii, och rörande termerna och diskursen, Koen 2025). I Ulum Dalskas stadgar kan man dessutom finna följande mål (Ulum Dalska 2024 § 2):

Föreningen har som ändamål att arbeta för att bevara, vårda, synliggöra i så många domäner som möjligt, förstärka, revitalisera och sprida älvdalskan samt överföra språket i talad form och skrift till kommande generationer. Skriftspråket sker enligt antagen ortografi.

Det är oklart vad Garbacz menar med att »det ålderdomliga hos älvdalskan framhävs kraftigt genom att man valt att beskriva just LCE». LCE är de facto bokens explicita studieobjekt och detta val bör vara oproblematiskt. Att denna språkform innehåller en rad ålderdomliga drag är inget vi författare vare sig kan eller vill påverka.

Garbacz verkar misstolka bokens tilltänkta funktion som en handbok för den älvdalska språkgemenskapen, även när detta framhålls uttryckligen i bokens inledning:

Vem är målgruppen för *A Grammar of Elfdalian*? Som lärobok framstår *A Grammar of Elfdalian* ofta som alltför komplex (och all information i den är inte heller alltid relevant för dem som lär sig språket) [...] (Garbacz 2026 s. 241.)

Jfr GoE:s inledning:

This book is not intended as a language course book, but rather as a handbook that contains a systematic account of the LCE language system based on authentic texts. (Sapir & Lundgren 2024 s. xix)

Traditionellt sett har lingvistik inte intresserat sig i någon större utsträckning för språkgemenskaper och språkplanering före språksociologins uppkomst på 1960-talet. Som en vidareutveckling av den språksociologiska disciplinen började språkforskare på 1990-talet även intressera sig för språkdöd och språklig revitalisering och för hur språkvetare kan stötta språkligt bevarande och revitalisering. GoE bör ses inom denna kontext.

Vidare misstolkar Garbacz (2026 s. 241) UCL Press vetenskapliga granskningsprocedurer när han hävdar att »det varit önskvärt att verket underkastats en grundlig vetenskaplig granskning före publicering.» UCL Press står för »University College of London University Press». Mer om förlagets vetenskapliga granskningsprocedurer finns att läsa i UCL Press 2025. Dessutom framgår det uttryckligen i GoE att boken har genomgått en vetenskaplig granskning när vi författare tackar den vetenskapliga granskaren: »Many thanks to our anonymous reviewer for his sharp observations and useful comments» (Sapir & Lundgren 2024 s. xxi).

Att endast ett av GoE:s fjorton kapitel innehåller referenser (vilket inte stämmer; både kapitel 1 och kapitel 14 innehåller referenser) bekymrar också recensenten, vilket han kommenterar med att »[b]oken förtiger därmed mycket av den forskning om älvdalska som har gjorts de senaste decennierna, något som inte är värdigt ett verk som har ambitionen att vara vetenskapligt».

Att inga referenser anges i tolv av bokens fjorton kapitel hänger dock inte samman med någon önskan hos författarna att förbise eller förtiga tidigare forskning på området. GoE:s diskurs är mestadels referensgrammatisk med en bred läsekrets som målgrupp. I grammatikor av denna typ förekommer referenser sällan i löptexten. Jämfört med många andra grammatikor innehåller GoE en stor mängd exempelmeningar. Förutom kapitel 1 innehåller boken dessutom ingen resonerande diskurs, varför referenser generellt sett vore överflödiga. Till detta kommer att vi författare har varit underkastade begränsningar vad gäller både tid och antal ord. Vi har strävat efter att få fram en så komplett beskrivning som möjligt av LCE, med en stor ämnesbredd som dessutom är läsarvänlig och är lätt att hitta i. De misstag som har gjorts, och som alltid görs i omfattande akademiska arbeten, hade behövt rättas oavsett om referenser förekommer eller inte – och vi är tacksamma för Garbacz rättelser, i synnerhet när det gäller några av de syntaktiska beskrivningarna. Det är värt att nämna att boken trots allt innehåller en översikt över tidigare forskning i kapitel 1 (se Sapir & Lundgren 2024 s. 6–10) och en förteckning över de källor vi konsulterade i »Sources for further data» (Sapir & Lundgren 2024 s. 365–373). Vidare bör det påpekas att GoE inte är baserad på en strikt induktiv databaserad studie. Istället har vi höjt blicken, både bakåt mot språkhistorien och framåt mot älvdalskans revitalisering och fortsatta utveckling. Boken vilar på en bred bas av källmaterial, bestående av både tidigare forskning och språkligt material, både primära och sekundära källor och dessutom på många års studier och aktivt arbete med senklassisk älvdalska i diverse sammanhang samt konsultationer med språkgemenskapen och experter på området. Vi har ofta använt en deduktiv metod, alltså utgått från våra kunskaper om LCE för att senare bekräfta dessa genom manifestationer i autentiska texter. Vi har ställt oss kritiska till tidigare beskrivningar av språket och vid behov omformulerat, omorganiserat, rättat och kompletterat det tidigare existerande kunskapsläget om LCE.

Att forskningen vid våra svenska lärosäten är fri innebär att det är upp till den enskilde forskaren eller forskarna att välja studieobjekt, syfte, material, metoder, teorier och målgrupp(er) för vetenskapliga verk. Det finns heller inte ett enda korrekt sätt, utan tvärtom flera korrekta sätt, att beskriva ett språks grammatik på, beroende på forskarens intresse. Snarare än att kritisera sådana val hos författarna bör en god vetenskaplig recension undersöka huruvida det vetenskapliga verket är giltigt utifrån de premisser som har antagits.

2. Bokens två hypoteser

Bokens första kapitel innehåller en resonerande vetenskaplig diskurs som utgår från runt 150 års språkvetenskaplig och dialektologisk forskning och därtill en omfattande referens- och fotnotsapparat. Sidorna 11 till 17 introducerar bokens två hypoteser – den ena rörande dalmålets ursprung (»Hypoth-

esis on the origin of Dalecarlian») och den andra rörande dalmålets ställning inom den nordgermanska språkgrenen («Hypothesis on Dalecarlian within North Germanic»). Dessa hypoteser återger Garbacz felaktigt som »hypoteser om älvdalskans ursprung». Således blandar han ihop älvdalskan med dalmålet och förbiser dessutom hypoteserna samt det bakomliggande resonemanget rörande dalmålets placering inom den nordgermanska språkgrenen.

Vidare misstolkar Garbacz uppenbarligen den beskrivning av älvdalskans språkliga släktskap som anges inom bokens andra hypotes: »För en internationell läsare kan det därför te sig som om älvdalskan är en språk i Dalarna när den i själva verket är ett av flera ovansiljanmål» (Garbacz 2026 s. 233). Även författarnas val av termen *Elfdalian*, till skillnad från *Moramål* och *Orsamål*, vill recensenten använda som stöd för sitt argument. I Sapir & Lundgren (2024 s. 3) framhålls dock uttryckligen att »Elfdalian belongs to the Upper Siljan Dalecarlian (UpSD) sub-branch of Dalecarlian», att »[m]aking part of the UpSD dialect continuum, Levander [...] was the first, and so far the last, to demarcate Elfdalian geographically» och att »[...] Dalecarlian constitutes a separate sub-branch of the Nordic languages within the North Scandinavian dialect continuum [...]» (Sapir & Lundgren 2024 s. 17). Om valet av termen *Elfdalian*, se avsnitt 4 nedan.

Ur hypoteserna väljer Garbacz istället att enbart kommentera utsagan om områdets möjliga förkristna religion, som ingår i bokens första hypotes: »Också påståenden om spår av en förhistorisk religion i Älvdalen gör att älvdalska framstår som ännu mer unik och mystisk» (Garbacz 2026 s. 241.). Propositionen om en möjlig förhistorisk religion i norra Dalarna ingår i ett längre resonemang inom ramen för första hypotesen och bör läsas inom denna kontext (se Sapir & Lundgren (2024 s. 11 ff.). Eftersom första hypotesen berör ursprunget till dalmålet snarare än till älvdalskan specifikt blir en tolkning av denna som ett sätt att mystifiera älvdalskan således ett logiskt felslut.

Det är dessutom anmärkningsvärt att recensenten väljer att bortse från bokens två hypoteser och deras möjliga bidrag till forskningsfältet när dessa hypoteser fyller drygt sex sidor (Sapir & Lundgren 2024 s. 11–17) och delvis utmanar det tidigare kunskapsläget på området.

3. Bokens källmaterial

När det gäller transparens kan jag instämma i Garbacz kritik att vi författare hade kunnat vara ännu tydligare vad gäller våra val och våra källor, inte minst i samband med källmaterialet för citaten. Under punkt 1 ovan förklarade jag varför referenser oftast inte ingår i bokens löptext. När det gäller källorna till citaten innehåller boken en förteckning med rubriken »Sources for quotes» (Sapir & Lundgren 2024 s. 361). Här hade vi författare kunnat nämna att större delen av vår korpus består av senklassiska älvdalska texter och att en mindre del består av revitaliserad älvdalska. En värdefull korpus

för GoE utgör Frost Anders dagbok. Dagboken, skriven på 1940-talet av modersmålstalaren Frost Anders (född 1873), är en unik prosatext skriven på LCE bestående av hela 48 000 ord, alltså en av de mest betydande källorna för LCE, som publicerades i Andersson et al. 2017 och som dessutom inte ingår i tidigare beskrivningar av LCE. Frost Anders kom från byn Näset, som ligger väster om Dalälven. Att GoE skulle begränsa sig till att beskriva nordöstliga varieteter av LCE stämmer alltså inte. Att Frost Anders dagbok är digitaliserad och sökbar underlättade för oss författare att eftersöka enskilda ord, grammatiska mönster och exempelmeningar. Med hjälp av denna källa kan vi dessutom bekräfta och komplettera det befintliga kunskapsläget om LCE. Frost Anders dagbok visar dessutom att LCE ännu var fullt levande i Älvdalen på 1940-talet (nämligen bland språkbärande födda före ca 1900), till skillnad från Garbacz uppfattning av LCE som »en språkform som var arkaisk redan i början av 1900-talet».

4. »Elfdalian» eller »Övdalian»?

Garbacz ställer sig även kritisk till författarnas val av den engelska termen *Elfdalian* för 'älvdalska'. Termen *Elfdalian* introducerades av Östen Dahl (2001) och användes sedan av Sapir (2005) i *Rapport från första konferensen om älvdalska* (Nyström 2005) och även i *Rapport från andra konferensen om älvdalska* (Nyström & Sapir 2011). Dahl utgick från sockennamnets gamla svenska stavning *Elfdalen* och jag har svårt att tro att han hade för avsikt att mystifiera eller exotisera älvdalskan. Termen *Övdalian* introducerades av Henrik Rosenkvist (2006) och återanvändes sedan i Garbacz (2006, 2010), Rosenkvist (2010) m.fl. arbeten. I flera av sina artiklar uttrycker Rosenkvist och Garbacz samma oro som Garbacz ger uttryck för i sin recension, nämligen att *Elfdalian* skulle kunna förknippas med Tolkiens fantasy-värld. Termen *Elfdalian* fortsatte dock att användas även därefter 2010, exempelvis av Guus Kroonen (2013), Sapir (2017), Bjarne Simmelgaard Sandgaard Hansen (2021), Sapir & Lundgren (2024), Willem Koen (2025) och även i en rad engelskspråkiga massmedier, utan att termen vare sig ifrågasatts eller förknippats med Tolkiens fantasy-värld. Därför ter sig Rosenkvists och Garbacz oro obefogad. I GoE valde vi författare att hålla oss till den vedertagna termen *Elfdalian*, som vi dessutom anser rimmar väl med engelskans fonologi och ortografi. Att denna term härstammar från en exonym är inget ovanligt i engelskspråkiga benämningar på språk, jfr *Finnish*, *German* och *Greek*.

5. Övrigt

Älvdalskan har en rad negerande adverb med olika former och sidoförmer samt olika regional distribution, syntatiska positioner och frekvens. I GoE har

vi författare fokuserat på frekventa språkliga företeelser. I en fotnot beskriver vi formen *itj* som ett infrekvent negerande adverbial (Sapir & Lundgren 2024 s. 323 not 7). Att *itj* endast förekommer en gång i våra många citatexempel skulle kunna tolkas som stöd för vår beskrivning. Till skillnad från Garbacz (2025) uppfattning att *itjä* även »kan förekomma i en satsintern position» vill jag hävda att *itj* inte bör uppfattas som en synkron apokoperad form av *itjä*, utan som ett separat ord med en diakron apokopering. I normalfallet apokoperas kortstaviga ord, som *itjä* ju är, inte på älvdalska. Hade apokoperingen varit synkron, hade *itjä* dessutom även apokoperats satsinitialt och inte enbart satsinternt, vilket ju inte är fallet. Vidare skiljer sig *itj* från *itjä* även när det gäller frekvens och position i satsen, vilket tyder på att det handlar om skilda lexem, *itjä* och *itj*, snarare än två varianter av ett och samma ord. Jag vill även hänvisa till Åkerberg & Nyströms (2012 s. 325) beskrivning av *itj*.

Garbacz (2026 s. 234) betraktar Sapir & Lundgrens (2024 s. 6, fotnot 9) antagande om möjligt samiskt inflytande på älvdalska som »spekulativt» och menar att det »saknar tillräckligt starka bevis för att kunna försvaras». För det första står det i fotnoten att »Sámi influence might have affected [...]», vilket bör förstås just som ett antagande snarare än ett resultat av en djupare studie. Sin tes försöker Garbacz argumentera för genom att hänvisa till Hans-Olav Enger (2023). Engers artikel handlar emellertid om andra språkliga företeelser, varieteter och omständigheter än de som tas upp i Sapir & Lundgrens fotnot och kan enligt min mening därför inte användas som »motbevis». Med tanke på att Dalarna i århundraden har bebotts av samer och att samer har assimilerats i lokala nordgermansktalande gemenskaper anser jag samisk-nordgermansk/dalsk språkkontakt vara högst sannolik. Vidare ger oss Levanders (1909) studie en inblick i hur individer med andra språkliga varieteter kan orsaka språkliga förändringar i hela den respektive språkgemenskapen i det traditionella samhället. Jag hoppas att mer forskning på ämnet kan komplettera det aktuella kunskapsläget om samiskt inflytande på älvdalska och andra nordskandinaviska varieteter.

Garbacz kritiserar även Råddjärums standardortografi för älvdalska, som lades fram och antogs enhälligt av Ulum Dalska:s årsmöte 2005. Kritiken till trots är det anmärkningsvärt att det är just denna ortografi Garbacz (2020 m.fl.) använder sig av i sin forskning om älvdalska. Garbacz hävdar att »valet av den ortografiska normen var på sin tid inte ett okontroversiellt beslut: man valde en standard utarbetad av Älvdalska språkrådet (älvd. *Råddjärum*) framför exempelvis den som tillämpats av Åkerberg». Jag vet inte vilken känedom Garbacz har om ortografin och dess tillkomst. Själv var jag en av ledamöterna i Råddjärum som under 2004 och 2005 utarbetade ortografin på Ulum Dalskas uppmaning. Förutom Östen Dahl, Gunnar Nyström och jag själv ingick även Lars Steensland och Bengt Åkerberg i rådet. De två sistnämnda hade fram till dess använt sig av sina egna respektive ortografier. Åkerberg valde att träda tillbaka just innan rådet lämnade sitt förslag på en älvdalsk ortografi till Ulum Dalskas årsmöte, där ortografin antogs enhälligt 2005.

Steensland och Åkerberg ändrade inte sina ortografier helt och hållet, men utvecklade dessa ändå i riktningar som ligger Råddjärums ortografi mycket nära. Syftet med Råddjärums ortografi var att bidra till älvdalskans språkliga revitalisering och ökad litteracitet bland älvdalingar (se även Ulum Dalska 2005). Sedan 2005 har ortografin använts i litteratur på älvdalska, i forskning om älvdalska, inom undervisning i älvdalska, på skyltar o.s.v. Att beskriva den älvdalska ortografins historia kan mycket väl vara intressant, men även i detta fall har det varit en avvägning hos oss författare gällande vad som är viktigt att inkludera i en allmän beskrivning av älvdalskan.

7. Sammanfattning

I detta genmäle har jag berört några av de punkter som behandlas i Garbacz (2025) recension. Tyvärr överskuggas Garbacz konstruktiva kommentarer av en icke obetydlig mängd misstolkningar, förbiseenden och felslut, när det gäller både bokens kontext- och textnivå. Garbacz har uppenbarligen missat att samtliga UCL:s publikationer är vetenskapligt och anonymt granskade, så även A Grammar of Elfdalian. Garbacz tes om en bakomliggande agenda hos författarna att mystifiera och exotisera LCE samt att presentera älvdalskan som en, som Garbacz skriver, »språk» med en betydligt mer arkaisk språkform än vad den egentligen har grundar sig på osakliga argument och subjektiva tolkningar. Snarare än att föreslå alternativa syften, studieobjekt och genre för boken hade jag önskat att recensenten hade visat tilltro till författarnas uttryckliga intentioner med boken att beskriva älvdalskan utifrån ett vetenskapligt synsätt och de vetenskapliga procedurerna som följts i samband med bokens tillkomst och att recensenten hade valt att utgå från dessa premisser i sin recension.

Jag hoppas att vi som studerar älvdalskan och dalmålen framöver skall kunna samarbeta mer med varandra eller åtminstone försöka se mångfalden i forskningen som en berikande faktor för dessa ämnen, samtidigt som vi visar respekt för talarna och deras språkliga önskemål.

Litteratur

- Andersson, Frost-Anders, Bengt Åkerberg, Mats Elfquist & Mats Westerling, 2017: *Frost Anders dagbok*. Spånga.
- Dahl, Östen, 2001. The origin of the Scandinavian languages. I: Ö. Dahl & M. Kopjevskaja-Tamm (red.), *Circum-Baltic Languages*. 1. *Past and Present*. Amsterdam. S. 215–35.
- Enger, Hans-Olav, 2023: Samisk påverkan på skandinavisk grammatikk? I: *Folkmålsstudier* 61, s. 97–109.
- Hansen, Bjarne Simmelgaard Sandgaard, 2021: Root nouns in Elfdalian: categorisation and etymology. I: *Nordic Journal of Linguistics* 44: 1, s. 25–37.

- Garbacz, Piotr, 2026: Recension av A Grammar of Elfdalian av Yair Sapir och Olof Lundgren (2024). I: *Svenska landsmål och svenskt folkliv* 147–148, s. 229–243.
- Koen, Willem A. C. 2025: Discourse surrounding the recognition of Elfdalian in Sweden. I: *Journal on Ethnopolitics and Minority Issues in Europe* 24: 2, s. 33–57. [DOI: <https://doi.org/10.53779/wiko2006>.]
- Kroonen, Guus, 2013: *Etymological Dictionary of Proto-Germanic*. (Leiden Indo-European Etymological Dictionary Series.) Leiden, Boston.
- Levander, Lars, 1909: I vad mån kan ett bymål kallas enhetligt'. I: *Språk och stil* 9, s. 39–59.
- Nyström, Gunnar (red.), 2005: *Rapport från Fuost konferensn um övdalsku / Första konferensen om älvdalska*. Uppsala [Webbadress: <https://uu.diva-portal.org/smash/get/diva2:431173/FULLTEXT03.pdf>. Hämtad 2025-07-30.]
- Nyström, Gunnar & Yair Sapir (red.), 2011: *Rapport från Oðer rådstemnq um övdalsku, Andra konferensen om älvdalska*. Uppsala [Webbadress: <https://uu.diva-portal.org/smash/record.jsf?pid=diva2%3A431171&dswid=-9013> Hämtad 2025-07-30.]
- Nyström, Gunnar & Yair Sapir, 2015: *Ymse um övdalsku: En introduktion till det älvdalska språket och dess struktur*. Älvdalen.
- Rosenkvist, Henrik, 2006: Null subjects in Övdalian. I: *Working Papers in Scandinavian Syntax* 78, s. 141–71.
- 2010: Null Referential Subjects in Övdalian. I: *Nordic Journal of Linguistics* 33: 3, s. 231–267. DOI: <https://doi.org/10.1017/S033258651000020X>.]
- Sapir, Yair, 2005: Elfdalian, the vernacular of Övdaln. I: Nyström, Gunnar (red.) 2005, s. 190–235.
- 2017: The Revitalization of Elfdalian. I: N. Ostler, V. Ferreira & C. Moseley (red.), *Proceedings of the 21st FEL Conference: Communities in Control: Learning tools and strategies for multilingual endangered language communities*. Hungerford. S 50–7.
- Sapir, Yair & Olof Lundgren, 2024: *A Grammar of Elfdalian*. London. [DOI: <https://doi.org/10.14324/111.9781787355392>.]
- UCL Press, 2025: UCL Press Publishing Description. [Webbadress: <https://uclpress.co.uk/publish-with-us/the-publishing-process-writing-production>. Hämtad 2025-08-1.]
- Ulm Dalska, 2005: Övdalskabiseð. Förslag till enhetlig stavning för älvdalska. Råðdjärum, Älvdalska språkrådet, 16 mars 2005. [Webbadress: https://www.ulumdalska.se/wp-content/uploads/2017/10/alvdalsk_ortografi.pdf. Hämtad 2025-08-01.]
- 2024: Stadgar för föreningen Ulum Dalska. Föreningen för Älvdalskans bevarande. Antagna vid årsmötet 24 mars 2024. [Opublicerad.]
- Åkerberg, Bengt & Gunnar Nyström 2012: *Älvdalsk grammatik*. Älvdalen.